

[Udenrigsministeren.]

over for Israel skulle erklære sig rede til at indgå en fredsftale og anerkende Israels uafhængighed og territoriale integritet. Det samme mønster konstateredes i forholdet mellem Israel og Jordan.

Under indtryk af det dødvande, som forhåndsbetingelserne skabte, foretog Gunnar Jarring selv et udspil, idet han bad Den forenede arabiske Republik og Israel om parallelt og samtidigt at acceptere sådanne forhåndstilsagn, som forekom absolut nødvendige for en senere fredsslutning. Dette ville for Israels vedkommende sige tilbagetrækning fra Sinaihalvøen til den tidligere grænse mellem Ægypten og det britiske Palæstina-mandatområdet, for Den forenede arabiske Republiks vedkommende at ville indgå en formel fredsftale med Israel. Noget sådant ville i realiteten betyde en anerkendelse af staten Israels ret til eksistens. Efter at disse forpligtelser var accepteret af begge parter, skulle det være muligt at formulere fredsftalens egentlige elementer, både for så vidt angik dem, der var givet forhåndstilsagn om, og de øvrige elementer i overensstemmelse med sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967. Forhåndstilsagnene skulle være betinget af, at der senere opnåedes enighed om de øvrige elementer i en fredsordning.

Den forenede arabiske Republik accepterede i sit svar til Gunnar Jarring at afslutte en fredstraktat med Israel og dermed anerkende landet, såfremt Israel ville trække sig tilbage fra Sinai og Gaza og acceptere en løsning på flygtningeproblemet i overensstemmelse med FNs resolutioner herom. Det understregedes i svaret, at man ikke kunne forestille sig en retfærdig og varig fred uden den fuldstændige opfyldelse af sikkerhedsrådsresolutionen fra november 1967 og tilbagetrækning af de israelske styrker fra alle områder besat siden 5. juni 1967.

I det israelske svar hed det, at Israel var parat til at forhandle om alle spørgsmål af relevans for en fredsftale. Om spørgsmålet om tilbagetrækning hed det, at Israel var rede til at trække sine styrker tilbage til de „sikre, anerkendte og aftalte grænser, som skal fastsættes i fredsftalen“, men Israel ville ikke trække sig tilbage til linjerne før 5. juni 1967.

Efter Jarrings udspil er der således sket

en udvikling i den forstand, at Den forenede arabiske Republik har erklæret sig villig til på visse betingelser at indgå en egentlig fredsftale med Israel. Som generalsekretæren fremhæver det i sin rapport til sikkerhedsrådet, har den israelske regering imidlertid hidtil ikke givet Jarring det af ham ubede forhåndstilsagn.

Den ægyptiske regering har herefter ikke villet forpligte sig til fortsat ildstandsning ved Suezkanalen, men har dog givet udtryk for, at dette ikke betød en genåbning af krigen eller en afbrydelse af de diplomatiske bestræbelser på at finde en fredelig løsning på konflikten.

Situationen er således i dag, at ildophøret fortsætter, men er ikke, som det var tilfældet i de syv foregående måneder, baseret på et tilsagn fra parterne, men er en rent faktisk tilstand, der kan bringes til ophør når som helst med deraf følgende risiko for nye krigshandlinger. Heroverfor står imidlertid det faktum, at Jarringmissionen trods alt føres videre.

Den meningsudveksling, der i de sidste måneder har fundet sted mellem parterne, kan næppe siges at have bragt en fredsløsning inden for rækkevidde, men trods tilbagelag kan man vel med nogen optimisme sige, at der fortsat består et grundlag for, at ambassadør Jarring kan videreføre sine bestræbelser på i henhold til sit mandat at skabe basis for en fredelig løsning af konflikten.

Regeringen nærer i denne situation tillid til, at parterne i god tro vil overveje de forslag, der måtte blive fremsat under de videre drøftelser, ligesom det er regeringens håb, at det ildophør langs Suezkanalen, der nu har varet i godt et halvt år, under disse omstændigheder ikke bringes til ophør. Ellers består der alvorlig risiko for nye kamp-handlinger, hvis rækkevidde ikke lader sig overskue. Det må være tilstrækkeligt at pege på det mere eller mindre direkte stormagtsengagement i området som en faktor, der kan udløse en mere omfattende konflikt. Regeringen tror, at stormagterne fuldt ud er opmærksom herpå, og at de vil gøre deres til, at konflikten holdes på det diplomatiske plan.

Skulle det i forbindelse med en fredsordning i Mellemøsten blive aktuelt på ny at oprette en FN-styrke i området, vil den